

L'estructura absent

Mallorca -i, d'alguna manera. el tot Balears-, sense comple-xos de credo ni etiquetat, va desfil·lar per davant el fè-re de Francesc de Borja Moll per a impartir l'adéu pòstum a la que va ser la personalitat més dinamitzadora de la cultura catalana d'estri-bord.

No va tenir tanta sort el seu col·laborador, Manuel Sanchis Guarner, en idènti-ques circumstàncies. La geo-grafia -el nostre atlas lingüístic- té aquesta classe de manies. La relació entre els estudiosos desapareguts va tenir, entre altres utilitats, la de posar la primera pedra de l'actual departament de Filologia Catalana de la Universitat de València, el qual, la fracció més filològica si més no, s'ha alimentat de manera ostensible de l'o-bra de Moll. Com n'han mamat, del lèxic arplegat per Moll, els responsables dels models de llengua del Gabinet d'Ús i Ensenyament de la Generalitat valenciana i els de la ràdio i televisió valencianes.

De fet, Moll va tenir molta més relació amb València de la que sembla. I sobretot, amb el que en aquell moment eren les "forces vives". El 12 de desembre de 1951, amb motiu de l'exposició del *Diccionari Català-Valencià-Balear* al pati encristallat de l'Ajuntament de València, Moll va fer-hi acte de presència en la sessió d'obertura, entre altres, junt amb Manuel Sanchis Guarner, el diputat

González Martí, don Nicolau Primitiu Gómez i José Ombuena, que, abans de la seua adscripció a l'anticatalanisme terminal, va ser membre de la Comissió Patrocinadora de l'Obra del Diccionari (i que ara, quaranta anys després, quan *Las Provincias*, el diari on consta com a director, publica la nota de la defunció de l'acadèmic balear, ja no recorda ni el nom del *Diccionari*). Un acte molt elogiat, fins i tot per Vicente Giner Boira.

Tot aquest embolcall ve al cas perquè en el moment del seu sepeli, la representació valenciana -la institucional i l'acadèmica- era d'una absència incamuflable. Ni una mínima delegació. La Universitat de València no va recordar ni que Moll era doctor Honoris Causa seu. La Generalitat estava massa ocupada amb la pedreria. Lamentable.

Miquel Alberola

Uns segons d'esperança

Van ser només uns segons. La vesprada del dissabte, al tall de les sis, els teletipus d'agències van vomitar informacions contradictòries: un Scud havia caigut sobre Israel però a Moscou semblava que els iraquians havien acceptat les condicions nord-americanes per a retirar-se de l'Iraq.

Tot era una confusió. A l'aeroport moscovita, el mastodòntic Shemeretiev, Tareq Aziz havia dit que veia aspectes positius en el pla de pau nord-americà. Algú va convertir aquesta opinió en un fet indiscutible: l'Iraq acceptava el pla de pau. Però no. Tot va ser un efímer segon d'esperança perquè l'ambaixador iraquí a l'ONU immediatament ho desmentia dient que l'Iraq lluitaria fins al final sense acceptar les condicions que els Estats Units pretenien imposar.

A partir d'ací ja saben la història. L'ofensiva terrestre ha estat desencadenada i es lluita al Kuwait i l'Iraq. Es lluita a mort.

Quan escric aquestes ratlles és el migdia de dilluns i totes les informacions indiquen que l'avanç aliat va tal i com estava previst. Però, parlant de guerres, a mi m'agrada sempre ser pessimista. Que en les primeres hores no hagen resistit els iraquians no vol dir que no puguem resistir. O, per dir-ho exactament, que no puguem fer mal. Un mal que caldrà afegir al que ja han produït tants mesos de guerra.

Diumenge, amb l'ofensiva ja

llançada, vaig aprofitar per prendre'm un cafè amb un militar que acabava de fer unes maniobres amb unitats de l'exèrcit americà que anaven cap al Golf. La descripció dels mitjans que els americans poden disposar, per deixar completament arrasat l'Iraq, posa la carn de gallina.

Com posa la carn de gallina el relat dels assassinats iraquians al Kuwait. O com posa la carn de gallina pensar què quedarà de l'Iraq després dels bombardejos massius que ha patit aquests dies. 100.000 missions i milions de bombes deuen haver arrasat tot el país. I els iraquians, al seu torn, ja s'han ocupat d'arrasar el Kuwait abans d'abandonar-lo.

Amb tot això el paisatge que quedarà després de la batalla serà l'habitual en una guerra d'aquestes: destrucció i morts. No sé si a alguns els té igual. A mi no. I em dol que, ni els uns ni els altres, hagen deixat un poc de marge, més que uns segons, a l'esperança.

Vicent Partal

